

Este de competența instanței de trimitere să verifice:

- dacă întocmirea și modificările ulterioare ale listei naționale de specii de mamifere a căror deținere este autorizată se întemeiază pe criterii obiective și nediscriminatorii;
- dacă este prevăzută o procedură care permite persoanelor interesate să obțină înscrierea de specii de mamifere pe această listă, dacă această procedură este ușor accesibilă, dacă poate fi dusă la îndeplinire în termene rezonabile și dacă, în caz de refuz al înscrierii, care trebuie să fie motivat, acesta poate face obiectul unei acțiuni în justiție;
- dacă cererile având ca obiect obținerea înscrierii unei specii de mamifere pe lista respectivă sau care urmăresc să beneficieze de o derogare individuală pentru deținerea de exemplare din speciile nemenționate în aceasta nu pot fi respinse de autoritățile administrative competente decât dacă deținerea de exemplare din speciile respective prezintă un risc real pentru protejarea intereselor și a cerințelor menționate mai sus și
- dacă condițiile impuse pentru deținerea de exemplare din speciile de mamifere nemenționate pe această listă, precum cele prevăzute la articolul 3 bis alineatul 2 punctul 3 litera b) și punctul 6 din Legea privind bunăstarea animalelor, sunt justificate în mod obiectiv și nu depășesc ceea ce este necesar pentru asigurarea finalității reglementării naționale în ansamblul său.

(<sup>1</sup>) JO C 155, 7.7.2007.

#### Hotărârea Curții (Camera a patra) din 19 iunie 2008 — Comisia Comunităților Europene/Republica Franceză

(Cauza C-220/07) (<sup>1</sup>)

*(Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Directiva 2002/22/CE — Comunicații electronice — Desemnarea întreprinderilor care au sarcina de a furniza servicii universale — Transpunere incorectă)*

(2008/C 209/16)

Limba de procedură: franceza

#### Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: J.-P. Keppenne și M. Shotter, agenți)

Pârâtă: Republica Franceză (reprezentanți: G. de Bergues și B. Messmer, agenți)

#### Obiectul

Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Transpunere incorectă [a articolelor 8, 12 și 13] din Directiva 2002/22/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind serviciul universal și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile electronice de comunicații (directiva privind serviciul universal) (JO L 108, p. 51, Ediție specială, 13/vol. 35, p. 213) — Obligația de a recurge la un mecanism eficace, obiectiv, transparent și nediscriminatoriu de desemnare a întreprinderilor care au sarcina de a furniza un serviciu universal — Legislație națională care exclude a priori agenții economice care nu sunt capabili să asigure furnizarea acestui serviciu pe întreg teritoriul național

#### Dispozitivul

1) Prin transpunerea în dreptul intern a dispozițiilor referitoare la desemnarea întreprinderilor care pot garanta furnizarea serviciului universal la care a procedat, Republica Franceză nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 8 alineatul (2), a articolului 12 și a articolului 13, precum și a anexei IV din Directiva 2002/22/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind serviciul universal și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile electronice de comunicații (directiva privind serviciul universal).

2) Obligă Republica Franceză la plata cheltuielilor de judecată.

(<sup>1</sup>) JO C 211, 8.9.2007.

#### Hotărârea Curții (Camera a opta) din 24 iunie 2008 — Comisia Comunităților Europene/Marele Ducat al Luxemburgului

(Cauza C-272/07) (<sup>1</sup>)

*(Contracte de achiziții publice — Directiva 2004/18/CE — Coordonarea procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții publice de lucrări, de bunuri și de servicii — Netranspunere în termenul prevăzut)*

(2008/C 209/17)

Limba de procedură: franceza

#### Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: B. Stromsky și D. Kukovec, agenți)

Pârât: Marele Ducat al Luxemburgului (reprezentant: C. Schiltz, agent)

**Obiectul**

Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Neadoptarea, în termenul prevăzut, a actelor necesare pentru a se conforma Directivei 2004/18/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 31 martie 2004 privind coordonarea procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții publice de lucrări, de bunuri și de servicii (JO L 134, p. 114, Ediție specială, 06/vol. 8, p. 116)

**Dispozitivul**

- 1) Prin neadoptarea, în termenul prevăzut, a tuturor actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma Directivei 2004/18/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 31 martie 2004 privind coordonarea procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții publice de lucrări, de bunuri și de servicii, Marele Ducat al Luxemburgului nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul acestei directive.
- 2) Obligă Marele Ducat al Luxemburgului la plata cheltuielilor de judecată.

(<sup>1</sup>) JO C 211, 8.9.2007.

**Ordonanța Curții (Camera a patra) din 23 aprilie 2008 [cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de High Court of Justice (Chancery Division) — Regatul Unit] — The Test Claimants in the CFC and Divident Group Litigation/Commissioners of Inland Revenue**

(Cauza C-201/05) (<sup>1</sup>)

**(Articolul 104 alineatul (3) primul paragraf din Regulamentul de procedură — Libertatea de stabilire — Libera circulație a capitalurilor — Fiscalitate directă — Impozit pe profit — Dividende din acțiuni, plătite unei societăți rezidente de către o societate nerezidentă — Regimul societăților străine controlate (SSC) — Situația cu privire la o țară terță — Calificarea acțiunilor îndreptate împotriva administrației fiscale — Răspunderea unui stat membru pentru încălcarea dreptului comunitar)**

(2008/C 209/18)

Limba de procedură: engleza

**Instanța de trimitere**

High Court of Justice (Chancery Division)

**Părțile din acțiunea principală**

**Reclamanți:** The Test Claimants in the CFC and Divident Group Litigation

**Pârâți:** Commissioners of Inland Revenue

**Obiectul**

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — High Court of Justice (Chancery Division) — Interpretarea articolelor 43 CE, 49 CE și 56 CE — Legislație fiscală națională — Impozit pe profit — Scutire — Dividende plătite de alte societăți unei societăți stabilite pe teritoriul național — Situație diferită potrivit statului în care sunt stabilite celelalte societăți

**Dispozitivul**

- 1) Articolul 43 CE trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei legislații a unui stat membru care scutește de impozitul pe profit dividendele pe care o societate rezidentă le percepe de la o altă societate rezidentă, în condițiile în care supune acestui impozit dividendele pe care o societate rezidentă le percepe de la o societate nerezidentă și la care societatea rezidentă deține o participație care îi permite să exercite o influență certă asupra deciziilor acestei societăți și să stabilească activitățile acesteia, acordând în același timp un credit fiscal aferent impozitului efectiv achitat de societatea care face distribuția în statul în care este rezidentă, în măsura în care cota de impozitare pentru dividendele de origine străină nu este superioară cotei de impozitare aplicate dividendelor de origine națională, iar creditul fiscal este cel puțin egal cu suma achitată în statul membru al societății care face distribuția, până la limita impozitului aplicat în statul membru al societății beneficiare.

Articolul 56 CE trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei legislații a unui stat membru care scutește de impozitul pe profit dividendele pe care o societate rezidentă le percepe de la o altă societate rezidentă, în condițiile în care supune acestui impozit dividendele pe care o societate rezidentă le percepe de la o societate nerezidentă și la care societatea rezidentă deține cel puțin 10 % din drepturile de vot, acordând în același timp un credit fiscal aferent impozitului efectiv achitat de societatea care face distribuția în statul membru în care este rezidentă, în măsura în care cota de impozitare pentru dividendele de origine străină nu este superioară cotei de impozitare aplicate dividendelor de origine națională, iar creditul fiscal este cel puțin egal cu suma achitată în statul membru al societății care face distribuția, până la limita impozitului aplicat în statul membru al societății beneficiare.

În plus, articolul 56 CE trebuie interpretat în sensul că se opune unei legislații a unui stat membru care scutește de impozitul pe profit dividendele pe care o societate rezidentă le percepe de la o altă societate rezidentă, în condițiile în care supune acestui impozit dividendele pe care o societate rezidentă le percepe de la o societate nerezidentă la care deține mai puțin de 10 % din drepturile de vot, fără a acorda acelei societăți un credit fiscal aferent impozitului efectiv achitat de societatea care face distribuția în statul în care este rezidentă.